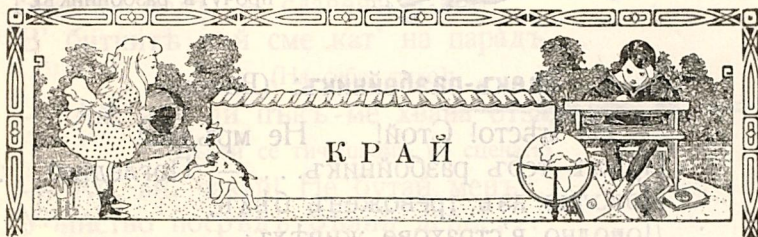

— Ехъ, даръ Божи имаше момчето; азъ нали ви думмахъ. Добрѣ, че добри хора го изучили и напжтили, а то тукъ, при насъ; щѣхме да убиемъ момчето. . . Свири Янко, труди се миличккъ, на добъръ пътъ си излѣзълъ. . . Ахъ, и каква чиста, каква кротка душа имаше това мило дѣте!..— си шепнеше дѣдо Борилъ. И той съ голѣма любовъ и душевна наслада си спомняше онова врѣме, когато той седѣше въ градината на сѣнка подъ клонеститѣ дървета, а момчето му свирѣше обични пѣсни. . . И тѣ заедно тжжеха, заедно се радваха.

Отвѣяни зрънца.

Ако е царь, съ двѣ глави не ходи.
Ако е царь, двѣ глави не носи.
Ако е нѣкой лудъ, ти не бивай другъ.
Ако е насрѣща ти бубулечка, ти се бори като мечка.

Отъ редакцията:

Красивиятъ *цвѣтенъ стѣненъ календаръ* на сп. „Свѣтулка“ за 1912 год. пристигна отъ странство. Новитѣ абонати ще го получатъ срѣщу *нова година*.

